

Sermó del Coremer

8 d'abril de 2017, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Els organitzadors d'aquest acte me diuen que no he de fer un pregó de festes, sinó que me demanen que en aquestes paraules a l'Acte Inaugural de la Setmana Santa de Manacor, comparteixi uns punts de reflexió. I me diuen també que he de fer un sermó religiós. Així ho intentaré. I estic content de poder-ho fer.

És clar que l'eix central de la Setmana Santa és Jesús, que no vol morir en creu, i així ho veim a Getsemaní, però te molt clara la seva missió, i si aquesta li suposa judici, condemna i mort, ho accepta. Jesús no és un *masoca* que li agradi sofrir, sinó una persona molt sencera que sap què fa, per què ho fa i a on el du allò que fa i diu. I en aquesta setmana especialment ho feim present. Amb reflexions, meditacions, sacrificis, processons... Contemplam el desastre físic, inhumà; i també les actituds d'aquest homo, que és testimoni del Pare i Llum per tots aquells que creuen en Ell.

D'aquesta forma un fracassat s'ha convertit en l'exemple a seguir, en el camí a fer, en la vida plena a compartir. Jesús és Salvador no tant perquè el matassin i morís en creu, sinó perquè el seu estil de vida, la seva entrega a la missió i a tots amb els que es trobava, ho feia possible. Amb tots, però especialment amb els més pobres, exclosos i desvalguts. Probablement la més gran tergiversació del Déu de Jesús ha estat el pensar que a Ell li agrada el sofriment humà, i per tant hi ha que cercar-lo voluntàriament. **NO**. La mort de Jesús no va ésser exigida ni programada per Déu, perquè Ell no necessita sang per perdonar-nos; ni tampoc la mort en creu no va ser el pas obligat per arribar a la glòria. A Jesús el varen matar perquè destorbava a aquells que havien fet de Déu i de la religió un instrument de domini i opressió dels més dèbils.

Jesús va demostrar que l'amor és més important que la vida; i Jesús mos ensenya el camí de la vida definitiva i que no és afectada per la mort biològica; i així ens du a la plenitud humana, que no està en assegurar el meu "ego", ni aquí ni en un més enllà, sinó en arribar a la plenitud de l'amor que mos identifica amb Déu.

SI que necessitam descobrir la presència de Déu en el nostre sofriment, en la nostra pròpia mort. No podem seguir cercant la nostra plenitud en el triomf i en la glòria, ni en l'estar per damunt els altres, sinó en l'amor i l'entrega per bé dels altres. Sofriment? N'hi ha per tot arreu, i en cada un de noltros. És important saber per què i afrontar-ho.

Ell tenia autoritat i estava per damunt qualsevol provocació-temptació, perquè pregava (*vetlau i pregau per no caure en temptació*) i estava constantment en contacte amb el seu Pare. I així era protagonista, autor del que feia, decidia.

Tenia poder, el que ara es diu *potestas*, i no l'emprava pel seu servei, per estar bé ell i complir les seves necessitats, sinó per ajudar i donar una mà (*l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu, i, adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol*).

Ha estat espasa de contradicció, per a molts. Inclús familiars seus varen dir que estava boig, fuit, i volien que tornàs a casa seva i es normalitzàs. Ell, que estava al servei de tants, estava per damunt i mirava més enllà de lo que volien els seus, inclús de la seva mare.

I estava vivint també, perquè vivia des del fons, des de l'interior, més enllà de les aparences, en contacte amb la realitat crua, extraordinària, d'Ell i de tota aquella persona amb qui es trobava. *Ell no es fiava perquè sabia el que hi havia en el fons de cadascú*. I anava aprenent cada dia què volia el Pare d'Ell. *I Jesús creixia en edat, sabiduria i gràcia davant Déu i els homes*.

Sermó del Coremer

8 d'abril de 2017, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Aquest Jesús és el que recordam, feim memòria, en aquesta Setmana Santa. Aquest Jesús és el que mos convida a viure d'una determinada manera, a tenir un estil de vida, i m'agradaria dir alguns trets claus d'aquest Jesús i d'aquest estil de vida.

Què fa Jesús i amb qui ho fa?

Quan Joan va saber les obres que feia Jesús envià els seus deixebles a preguntar-li: *Ets tu el qui ha de venir o n'hem de esperar un altre?*

Jesús els respongué: *Anau a anunciar a Joan el que sentiu i veis: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova.*

I així ho realitza cada dia, de formes distintes, però té molt clar que la seva missió es: *He vingut perquè tenguin vida, i vida en abundància.*

I ho fa amb tot aquell que se sap limitat, pobre i pecador, que és capaç de compartir-ho i que vol i cerca la salvació que li du Jesús. Per a Jesús l'important no és la història familiar, ni de clan, ni de poble, no és pertànyer a un grup o a un altre, a un sexe o a un altre, haver fet unes coses o altres (diu a la dona adúltera: *on són els que volien condemnar-te? Jo no et condemno, vés i no pequis més*); sinó viure la pròpia realitat, reconèixer-la, estimar-la, i viure des de dins no tant sols a flor de pell. *Creu-me dona, arriba l'hora que el lloc on adorareu al Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem... Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran al Pare en Esperit i en veritat.*

Necessita estar tot sol, per retrobar-se constantment amb el seu Pare i amb ell mateix; li agrada retirar-se amb els seus amics per poder descansar i parlar tranquil·lament; i li va bé també estar amb les multituds.

No és un ermità solitari, però és un místic; no és un tertulià del seu grup, però és una persona que li agrada poder parlar cor a cor amb els seus, sense interferències de whatsapps o televisions; no és un xerraire per xerrar i quedar be davant grups o multituds, sinó una persona que quan el cerquen el troben, en privat o en públic, i sempre amb el to elevat, clar, pedagògic, profund i proper.

Jesús no és un home de Temple, no és un *beato* que té el seu lloc o cadira sempre a la sinagoga i hi passa hores i més hores; va al Temple o a la sinagoga, però la seva vida la fa al carrer, al poble, en dinars i sopars, amb la gent "normal" (li varen dir "menjador i bevedor"), amb la gent que sofreix i ho passa malament. I la fa especialment amb un grup d'amics i amigues, que són també deixebles.

No té una casa on poder descansar, sinó moltes, o sigui cap. *Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.*

Dur aquesta vida i estar centrat només ho podia fer amb un contacte constant i profund amb el seu Pare, que li ajudava a descobrir i refer cada dia la seva missió. I a trobar forces. Per això veim tantes vegades que els seus amics el cerquen i Ell ha desaparegut a la muntanya a pregar.

I quan arriba el moment suprem, convida als seus amics a pregar, i es retira a Getsemaní. I sua sang i aigua. De por, de feredat, veient el que li cau damunt. I és capaç també en aquest moment de dir: *Pare, si és possible, que no hagi de beure aquest calze, però que no es faci la meva voluntat, sinó la teva.*

Deia al principi que Jesús no era un *masoca* que li agradàs sofrir, sinó un home plenament convençut de la seva missió, que la du a terme; i això li suposa sofriment. Com tantes vegades a noltros, que fer el que convé fer i del que estam convençuts, mos suposa passar-ho malament. Igual també que un esportista que en els moments de l'entrenament per ventura ho passa dur, però sap per què ho fa; i quan un va a rehabilitació, i per difícil que sigui, té la confiança de que li ajudarà a estar bé. Hi ha un objectiu més fort

Sermó del Coremer

8 d'abril de 2017, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

que la duresa del moment. I Jesús ho va fer amb plenitud total, fins a la mort, i no per estar en forma ni per estar millor, sinó per fidelitat a la seva vocació, al Pare, i per amor i estimació.

Però la mort no és la darrera paraula per a Jesús. L'entrega en mans del Pare el du a la vida plena, a la resurrecció, a la Pau, que s'ha guanyat i se li ha entregat, per a Ell i per a molts d'altres, també per a nosaltres.

I avui feim l'Acte Inaugural d'aquesta Setmana Santa a Manacor. Recordam, feim memòria i revivim a Jesús, que viu d'una determinada manera, amb uns valors molts clars, que mor i ressuscita.

Amigues, amics, que visquem profundament aquesta Setmana Santa.

Mn. Bartomeu Català Barceló ⁽¹⁾

¹ Mn. Bartomeu Català Barceló nasqué a Vilafranca de Bonany l'any 1941, començà els estudis al Seminari de Palma l'any 1957 i oficià la seva primera missa el 1967.

En l'apartat dels estudis, es llicencià en Filosofia a la Universitat de Sant Tomàs d'Aquino, de Roma, en Filosofia i Lletres a la Universitat de València i en Ciències de l'Educació a la Universitat de Barcelona. A més, cursà el batxiller en Teologia a la Facultat de Sant Pacià i Sant Cugat, de Barcelona.

Les seves destinacions pastorals l'han portat a ser vicari de Sant Jaume d'Alcúdia, rector de Sant Joan Baptista de Mancor, vicari de Sant Ramon Nonat de Barcelona, vicari de la Transfiguració del Senyor d'Artà, rector de Nostra Senyora del Carme de Cala Ratjada i finalment rector de l'Assumpció de Maria de Puigpunyent, lloc que ocupa des de 1991.

L'any 1987 fou elegit president de la Comissió Delegada de la Fundació Home Lliure "Projecte Home Balears", i és a partir d'aquesta etapa de la seva vida quan ha estat més conegut pel gran públic. Ha estat president nacional de l'Associació Projecte Home des de juny de 1996 fins el febrer de 2003, actualment és membre de la junta directiva de la Federació Mundial de Comunitats Terapèutiques i ha estat president de la RIOD (xarxa iberoamericana d'ONG que treballen en drogodependències).